

[Glistrup.]

Derfor er det således, at man nu kunne have troet og håbet, hvis man var meget naiv, at den patos, som kom frem i går, virkelig kunne holde i hvert tilfælde weekenden over. Men vi var mange, der nok kunne forudse, at de forskellige ressortministre kunne komme med så det ene og så det andet og ikke kunne lytte til økonomiministrens klare advarsel i går mød, at vi giver efter det ene sted og det andet sted.

Nu i dag kommer handelsministeren altså med dette forslag, hvor han i strid med alt det, vi hørte i går, siger, at nu skal vi til at hjælpe den gruppe, som har at gøre med at være erhvervsfondskunder og pengeinstitutter og sådan noget. Jeg ved godt, at man kan finde masser af gode argumenter for virkelig at skulle hjælpe disse mennesker; der er ikke noget som helst sted, hvor man ikke kan finde gode argumenter, om det er uddannelsessøgende, om det er folkepensionister, om det er søfolk, om det er landmænd, eller hvad der er tale om, og på samme måde kan man selvfølgelig finde gode argumenter for dette. Men hvis vi skal leve op til den ånd, hvori debatten blev ført i går, må vi simpelt hen sige til et forslag som det, handelsministeren kommer med i dag: det må I ikke for jeres ven økonomiministeren. Vi vil stemme imod dette forslag.

Jens Peter Jensen (V):

Det er hændt mig, når jeg har været til hyggelige sammenkomster ovre i det fynske, at jeg hører en bemærkning, som lyder sådan: det har man for sin gode vilje, sagde pigen, hun fik tvillinger. Den bemærkning kom jeg til at tænke på, da jeg hørte hr. Glistrup komme med sine betragtninger.

Nu har jeg forsøgt på her for et øjeblik siden i korte pædagogiske sætninger at berømme hr. Glistrup for hans politiske indflydelse, før han kom i folketinget, og så skal man høre, at dette intelligente menneske kommer her og forklarer, at den lovgivning, der her er tale om, er noget, der koster skatteyderne penge. Det gør den jo ikke. Den koster ikke skatteyderne penge; jeg vil endda sige, at jeg synes, der administreres på en måde, så tabene er for små. Det kunne måske antyde lidt om, at det ikke helt tjener det formål, det skulle. Jeg så egentlig gerne, at man løb lidt større risiko,

at der var nogle tab, for det ville være udtryk for en større aktivitet og for en større indsats.

Vi havde, sidste gang vi havde dette emne til behandling, en ret indgående debat, og vi havde også en udmærket udvalgsbehandling. I mellemtiden er der sket et regeringsskifte, og derfor vil jeg bede den nuværende højtærede handelsminister være opmærksom på, hvad jeg sagde ved behandlingen i 1972, nemlig om ikke det kan være hensigtsmæssigt, at man skiller det op, så man får skibsbranchen ud i en lovgivning for sig og den øvrige eksportkredit ind i en ordning for sig, for skibsbranchens forhold er så forskellige fra den praksis, der gælder inden for de andre områder, og vi kan jo se nu, at begrundelsen for denne udvidelse af beløbsrammen i høj grad er skibsbranchens forhold.

Jeg vil ikke sinke denne lovgivning med at bede om, at vi gør det nu, men vil dog bede den højtærede handelsminister være opmærksom på, om vi i udvalget kan arbejde med det. Jeg har det lønlige håb, at den højtærede handelsminister også sidder i sin funktion, når vi næste gang skal have en udvidelse af beløbsrammen, og så var det lykkeligt, om man kunne have forberedt de ting, jeg her har nævnt.

Dagmar Andreasen (RV):

Det radikale venstre kan som sædvanlig anbefale forhøjelsen af beløbsrammen, inden for hvilken Danmarks erhvervsfond kan stille garanti.

Vi kan også anbefale, at lovens område dækker den del af beløb, der måtte være stillet til rådighed af udenlandske pengeinstitutter i samarbejde med danske pengeinstitutter.

Som regel er vi jo glade, når det konstateres, at der er behov for at udvide, fordi det betyder stigende eksport, selv om en del af stigningen i beløbene alene skyldes inflationen. Men desværre er det stadig sådan, at det er skibskreditfonden, der lægger beslag på den største stigning. Jeg spurgte, da vi sidste gang forhøjede beløbet — det var i marts 1972 — om man havde noget regnestykke over, om Danmark overhovedet blev rigere som nation betragtet af at eksportere disse skibe.

Dengang mente den daværende handels-